Нічого не видко навкруг: туман повиває усе;
Долини, і гори, й річки хвилястим зробилися морем;
Не видко ніяких шляхів,— немає куди тобі вийти.
Але не кажи, що воно так бути і далі повинно:
Ось-ось уже сонце блисне, і зникне туман той зусюди,
І знову воскресне земля в своїй ясно-барвній красі.
О, серце! чого ж ти тремтиш? усе ж це дочаснеє тільки:
Ми вийдемо скоро на шлях, як зникне гнітючий туман.

1892